

Donkere dagen

Mariëtte Brink

Schrijver: Mariëtte Brink
Coverontwerp: Mariëtte Brink
ISBN: 9789403901534
© Mariëtte Brink 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1 Liam en de schouw

Opgewonden over zijn zojuist gedane aankoop, parkeert Liam zijn Toyota zo dicht mogelijk bij de ingang van de interieurwinkel. Het autootje is oud, maar het is van hemzelf en dat is belangrijk voor hem. De chique Duitse leaseauto van de zaak heeft hij moeten inleveren, maar zijn Japanner pakken ze hem niet af. En dankzij het formaat past het makkelijk tussen de metalen lantaarnpaal en de versleten hardstenen trede die al eeuwenlang voor de entree van het oude winkelpand ligt.

Het regent nog. Hij is slechts een paar stappen van de ingang verwijderd, maar wacht toch totdat het droog wordt. Hij heeft de tijd. Ondertussen kijkt hij wat om zich heen in de verlaten winkelstraat. Het is er stil. Het enige geluid is dat van de laatste druppels die op het metalen dak boven zijn hoofd vallen. Zoals een drummer die gedachteloos wat zit te tikken, bepaalt het haar eigen zorgeloze ritme. De kinderlijke eenvoud van het zachte geklop brengt hem de rust die hij zo nodig heeft. Het zet hem ertoe aan om even de ogen te sluiten en diep in en uit te ademen.

Maar zodra het droog is en hij de achterklep opent, begint zijn hart weer sneller te kloppen. Met beide handen pakt hij de tweedehands schouw van *mdf* eruit. Het heeft wel even geduurd voordat hij een klein exemplaar dat in zijn auto past vond, maar

zijn geduld is beloond. *Opknapper* stond er in de advertentie en dat is precies wat hij zocht. Hoog boven zijn hoofd klinken de zeven slagen uit de oude kerktoren en maken het moment nog wat feestelijker.

Met beleid manoeuvreert hij het onhandige ding door de smalle looppaden in de volgepropte winkel en hoedt zich ervoor de exclusieve interieurartikelen van tante Margreet te raken. Vanwege de hokkerige indeling van het monumentale gebouw, kost het hem moeite om het halletje met de trap te bereiken. Daar moet hij met een diepe zucht erkennen dat zijn project onmogelijk door het trapgat past. Liam wil hem schilderen en dankzij zijn opleiding als interieurontwerper en decorateur weet hij al precies hoe hij dat aan gaat pakken. Maar boven staan de potten verf en daar is ook de werkruimte.

Hij gaat op de tweede traprede zitten om de situatie te overdenken. Zijn plan om de schouw te gebruiken in de kerstetalage wil hij in ieder geval niet laten varen. Het is in deze staat alleen nog niet bruikbaar als middelpunt achter het glas.

Terwijl hij daar zit te peinzen, meent hij een paar klanken te horen. Het klinkt heel zacht en hij spitst zijn oren om erachter te komen of hij het zich niet heeft verbeeld. Om het schurende geluid van zijn eigen kleding te voorkomen, beweegt hij zich niet. Het duurt niet lang of hij hoort weer iets. Het is muziek en om uit te zoeken waar het geluid

vandaan komt, loopt hij de trap op naar boven en houdt zich dan weer muisstil. Niets.

Dan loopt hij weer naar beneden en luistert opnieuw met concentratie. Het geluid is daar nog steeds te horen. Om te kijken of de installatie met achtergrondmuziek misschien nog op een heel laag volume aan staat, loopt hij de winkel in. Maar ook dat is niet het geval. Hij loopt nog een paar ruimtes door, maar ook daar hoort hij niets.

Dan gaat hij weer terug naar de trap en moet een paar tellen wachten voordat er weer iets te horen is. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht als hij de melodie herkent. Blijkbaar is er nog iemand die zo gek op kerst is dat hij nu al kerstmuziek draait. Hij zou het gloria wel mee willen neuriën, maar dan kan hij het zelf niet meer horen, want het is erg zacht.

Halverwege het refrein stopt de melodie. Ook na een minuut hoort Liam niets meer.

Tenslotte haalt hij zijn schouders maar op en houdt zichzelf voor dat het uit de telefoon van een voorbijkomende voetganger kwam. Hij betwijfelt of dat kan kloppen, want de straat is te ver weg, maar hij gunt zich geen tijd meer om er naar op zoek te gaan of erover na te denken. De schouw wacht en hij wil deze per se vanavond nog in de grondverf zetten. Het gloria heeft zijn kerstgevoel aangewakkerd. Hij kan niet wachten om de etalage om te toveren tot een kerstdroom in een stijl die geïnspireerd is op oude Engelse interieurs.

Daarvoor is de opgeknapte schouw een onmisbaar item.

In gedachten ziet hij het resultaat al voor zich. Een verouderde spiegel erboven, de kandelaars in boerenzilver, een paar stokoude dikke boeken met gouden letters op de kaft, een overdadige versiering met sleetse ballen en veel groen. Op de voorgrond komt de luie Chesterfield fauteuil met zachte plaids in een grauwe zandkleur met een subtiele groene ruit. Het wordt een etalage om in weg te kruipen en dat is precies waar hij op deze troosteloze herfstavond naar verlangt.

‘Dan moet het maar hier,’ denkt Liam en vouwt een paar oude kranten open en schuift ze onder de rechtopstaande schoorsteenmantel. Het past allemaal maar net in het kleine halletje onderaan de trap. Hij rekt erop dat de matzwarte grondverf morgenochtend droog is. Voordat tante Margreet de winkel opent, kan hij dan alles net ver genoeg aan de kant schuiven, zodat zij de trap weer kan gebruiken.

Hij hangt een extra lamp op, pakt zijn telefoon om wat kerstmuziek op te zoeken en legt deze daarna op de trap. Terwijl de bekende deuntjes zachtjes klinken, opent hij het verfblikje, steekt de kwast erin en begint nauwkeurig te smeren. Alle dieper liggende sierranden die uit het mdf gevreesd zijn, worden bedekt. Daarna pakt hij een kleine roller en zorgt dat de volledige oppervlakte gekleurd is. Dit is slechts het begin, maar uiteindelijk zal hij de

zogenaamde *opknapper* omtoveren tot iets wat weer bruikbaar is en het wordt zelfs meer dan dat. Onder zijn handen zal het een smaakvol middelpunt worden dat sfeer geeft aan de etalage en tegelijk een basis wordt waarop de rest van de decoratie ten volle tot haar recht komt. Dit is precies waarvoor hij dit vakgebied gekozen heeft en waar hij goed in is. Hij hoeft vaak maar een blik op een oud meubelstuk of ander interieurobject te werpen om te zien wat het worden kan en dan begint het al te kriebelen. Meestal kost het dan alsnog veel tijd om het een make-over te geven, maar daar krijgt hij dan als vanzelf de energie voor.

Terwijl hij met kwast en roller bezig is, gaat hij er zo in op dat tijd niet lijkt te bestaan. Niet alleen het besef van de tijd, maar ook die van de plaats waar hij is, verdwijnen naar de achtergrond. Het is alsof er een mist om hem heen hangt en hij alleen samen met zijn heerlijke project is. De zorgen van het afgelopen jaar bestaan niet meer en hij neuriet zowaar wat mee met de muziek uit zijn telefoon. Voor even voelt hij zich volmaakt gelukkig.

Als het klusje klaar is, ruimt hij het schildersgereedschap op en zet de liedjes op zijn telefoon uit. Met de armen over elkaar staat hij nog even naar het resultaat van deze avond te kijken. Er moet nog veel aan gebeuren, maar tot zover is hij tevreden.

Opeens spitst hij zijn oren. Weer hoort hij die zachte muziek en doet opnieuw zijn best om ernaar te luisteren.

De bron van het kleine mysterie moet ergens in dat kleine halletje zijn. Hij kijkt omhoog, maar daar hangen geen boxen. Het zou onmogelijk moeten zijn om zo ver achterin dit oude winkelpand de muziek van burens te horen, want die zijn er niet. Het pand is lang geleden tegen de dikke buitenmuur van de oude kerk gebouwd. Aan de rechterkant leunt het tegen de hoge toren die al net zulke ondoordringbare stenen wanden heeft.

Als hij onderzoekend om zijn as draait, stoot hij vanwege het gebrek aan ruimte tegen de huishoudtrap die ingeklapt tegen de muur staat. Dankzij zijn goede reflexen kan hij net voorkomen dat het ding tegen de geverfde schouw valt. Door de schrik houdt hij de oude metalen trap nog even stevig vast en omdat hij niet wil dat het een volgende keer echt voorover valt, schuift hij het heen en weer om het wat steviger tegen de wand te zetten. Terwijl hij daarmee bezig is, ziet hij opeens dat er geen stenen muur maar een oud deurtje achter zit. Er zitten haken aan geschroefd, waar bezems, dweilen en andere schoonmaakspullen aan hangen. Ze bedekken de oppervlakte van de deur. Daardoor is het hem in de paar weken dat hij hier werkt nooit opgevallen.

Nieuwsgierig zet hij het trapje opzij en legt zijn oor tegen het oude hout. Daar komt het geluid vandaan!

Hij twijfelt geen ogenblik en steekt zijn hand uit naar de roestige klink en trekt eraan.

2 Wim en de strohalm

Dezelfde zeven klokslagen die een vrolijke noot toevoegden aan de avond van Liam, waren een paar straten verderop het teken voor Wim. Het is nu of nooit.

‘Hoe lang nog?’ klonk er de vorige week in de spreekkamer. Je zou verwachten dat de patiënte zelf die vraag als eerste stelde, maar het was Wim geweest. En het geluid van zijn stem in de holle kamer kwam hem voor als een kanonschot. Het was alleen nog wachten op een inslag en de schade.

De oncoloog ontweek toen zijn zowat smekende blik door weg te kijken naar het computerscherm dat schuin rechts van hem stond. Maar daarop was het antwoord niet te vinden en dat wist hij ook wel.

‘Tot na de kerst toch zeker wel?’ vroeg Wim toen en hij wist niet of die formulering nou hoopvol of juist hopeloos klonk.

‘Dat kan ik niet met zekerheid zeggen,’ zei de arts beschroomd en vulde toen met wat meer zekerheid in zijn stem aan dat ze ervan uit moeten gaan dat de kerst een cadeautje zou zijn.

Dat was het moment waarop Wim begreep wat het betekent als mensen zeggen dat de wereld stopt met draaien.

Voor Esther lijkt die wereld sindsdien niet meer van belang. Lijfelijk is ze nog wel aanwezig, maar als Wim haar eens stilletjes observeert, dan is het alsof

ze al afscheid heeft genomen en haar hoofd met alle gedachten al ver weg in de hemel is.

Als ze de vrouw van een ander was, dan had Wim er geen moeite mee gehad om te accepteren dat zij erin berustte. Maar ze is *zijn* vrouw en hij kan er niet klakkeloos in meegaan dat ze het vonnis in alle rust aanvaardt.

Terwijl het donkere geluid van de laatste van de zeven klokslagen wegsterft, kijkt Wim in haar richting. Zij had de ogen gericht op het raam waar op deze avond niets anders te zien is dan de regendruppels op het glas. Ze leek gelaten, stoïcijns, bijna als een ongevaarlijke zombie zat ze daar in de grote relaxfauteuil en hij zou haar door elkaar willen schudden om haar ervan te overtuigen dat ze niet op mag geven.

‘Het is goed zo,’ had ze een paar dagen geleden gezegd. ‘Ik ben moe. Ik ga naar mijn eeuwig thuis. Geen misselijkmakende medicijnen meer, geen naalden in mijn lijf, geen vermoeidheid. Ik verlang naar rust.’

Maar Wim zit anders in elkaar. Hij zou de wereld die stil was komen te staan een zwieper willen geven en tot het uiterste gaan. Hij moet alles proberen.

Vastberaden neemt hij haar winterjas van de kapstok.

‘Alsjeblieft, Esther, werk een beetje mee,’ smeekt hij. ‘Vanavond in ieder geval geen naalden.’

Zonder haar reactie af te wachten, beweegt hij haar linkerarm in de mouw en worstelt ook de rest van haar vermagerde bovenlichaam in de dikke jas. Met zijn hulp lukt het om in de auto te stappen en nadat Wim de voordeur achter zich heeft dicht gedaan, stapt hij zelf ook in en gaan ze op weg.

Bij het zalencentrum moet Wim moeite doen om een parkeerplek te vinden. Een grote drom mensen heeft zich verzameld voor de ingang. Het is net een dikke rups die een trage, golvende beweging maakt en zich in slow motion voortbeweegt.

Wim haalt de rolstoel uit de kofferbak, helpt Esther daarin en ze voegen zich bij de menigte.

Esther rilt. Wim trekt de capuchon ver over haar hoofd. 'Als er veel mensen op af komen, kan dat alleen maar betekenen dat er via deze voorganger al veel mensen genezen zijn,' troost Wim haar, maar vooral ook zichzelf.

Hoe dichterbij ze de zaal naderen, hoe harder de muziek klinkt. De lichten zijn gedimd en daardoor is het lastig om een plek voor de rolstoel te vinden. Een vriendelijke mevrouw met een paars poloshirt wijst hen een plekje vooraan. Terwijl Wim naar voren rijdt, kijkt hij achterom naar al die gevulde stoelen.

'De voorste rij is voor u. Ik neem aan dat u niet alleen komt om te luisteren en te zingen, maar juist ook voor gebed,' zegt ze vriendelijk glimlachend.

Rij gereserveerd voor zieken leest hij op een bordje.

Hij kijkt nog eens achterom. Blijkbaar is niet iedereen voor een persoonlijk gebed om genezing gekomen en dat lucht hem op, want anders kon het wel eens tot na middernacht duren en dat houdt Esther niet vol.

Als hij eindelijk zit, trekt hij de capuchon van Esther naar achteren. ‘Wat vind je van de muziek?’ vraagt hij.

Ze glimlacht alleen maar en haar ogen lijken meer glans te hebben.

De klanken zijn mooi, maar harder dan ze in de diensten van hun eigen kerk gewend zijn. Wim kijkt om zich heen. Het publiek lijkt een beetje uitgelaten. Het volume van de muziek verhuult hun enthousiaste stemmen. Een prettige spanning hangt in de lucht.

‘Gaan we dan zo een wonder zien?’ hoort hij een opgewonden kind achter hem aan zijn moeder vragen. Wim wordt er ook opgetogen van. Maar de meneer naast hem in de *Rij gereserveerd voor zieken* blijft strak voor zich uit kijken.

‘Bent u hier voor het eerst?’ probeert Wim vriendelijk. Als de man zich met een frons op zijn gezicht naar hem toedraait, heeft Wim meteen spijt en zou zijn tong wel af willen bijten. Hij begrijpt direct dat die schijnbaar luchtige vraag niet van een groot geloof in genezing getuigt en schaamt zich voor zijn domme opmerking.

‘Het is niet zo dat ik er niet in geloof,’ zou hij willen zeggen, maar slikt dat in, omdat hij niet per ongeluk nog iets wat ongepast is wil uitkramen.

Nogmaals laat hij zijn ogen door de zaal gaan. Tussen al die enthousiaste mensen die geloven dat er vanavond wonderen gaan gebeuren, voelt hij zich opeens nietig.

‘Is mijn geloof wel groot genoeg?’ fluistert een stemmetje in zijn hoofd.

Langer kan hij er niet over nadenken, want de aandacht wordt met een lichtstraal naar een uitgelaten bandje op het podium getrokken en de tekst van een mooi lied verschijnt op een scherm. Heel het publiek zingt de woorden vol overtuiging mee en na veel herhalingen, komt er eindelijk een meneer tevoorschijn. En terwijl hij spreekt, bedenkt Wim dat het maar een heel gewone man is. Als hij hem op straat of in de supermarkt was tegengekomen, dan had hij niet kunnen vermoeden dat door zijn bediening mensen genezen worden.

De focus van zijn toespraak ligt vooral op genezing, maar verder is de prediking niet veel anders dan die in zijn eigen kerk. Hij doet nu wel extra zijn best om de woorden diep in zijn hart te laten landen. Hij heeft het gevoel dat hij zich vanavond meer moet openstellen. Hij *moet* geloven, want het leven van Esther hangt ervan af.

Na de prediking en het lezen van verschillende fragmenten uit de bijbel, geeft de voorganger het woord aan een jonge vrouw die getuigt van het wonder van genezing dat God aan haar gedaan heeft.

Alle mensen applaudisseren en sommigen roepen halleluja en amen.

Ze zingen nog een lied en dan stelt de voorganger het team voor dat met de zieken zal gaan bidden. Ze zijn herkenbaar aan een roze poloshirt en lopen gezamenlijk van het podium af naar de eerste rij.

Opeens staan er twee vrouwen voor de rolstoel. Terwijl ze zich voorover buigen naar Esther en met haar praten, bedenkt Wim dat ze er ook maar uitzien als twee heel gewone mensen. In zijn ooghoek ziet hij de voorganger naderbij komen. Hij heeft een klein flesje bij zich. Bij iedere zieke drukt hij een druppeltje van de olie op het voorhoofd, legt even een hand op de schouder en vertrekt dan weer.

De dames in roze leggen ook hun hand op de schouders van Esther en buigen zich wat voorover, zodat zij kan horen wat er op gedempte toon gezegd wordt.

‘Kom er ook maar bij,’ zeggen ze tegen Wim en omdat de schouders bezet zijn, legt hij zijn hand maar op de rug van zijn vrouw.

De dames sluiten hun ogen en Wim volgt hun voorbeeld, want zo zal dat wel horen.

Terwijl zij zachtjes maar verstaanbaar bidden, schieten er allerlei gedachten door het hoofd van Wim.

‘Wie zijn deze vrouwen, dat God hen zou verhoren? Geloven die twee zelf eigenlijk wel in genezing?’ Hij had liever gehad dat de voorganger zelf met Esther

zou bidden, want zijn gebed zou meer kracht kunnen hebben dan van deze twee. Wim spiekt snel even tussen zijn wimpers door en ziet dat de gebedsgenezer wel uitgebreid met iemand anders staat te bidden. 'Zou hij meer vertrouwen hebben in de genezing van die ander dan in die van Esther?'

Snel sluit hij zijn ogen weer en beslist dat hij zich nu op Esther zal richten, want nu moet het gebeuren. Dit is zijn laatste strohalm. En als de anderen niet geloven dat het goed komt met haar, dan moet hij het des te meer doen.

'Ik geloof! Ik geloof!' herhaalt hij in gedachten, maar hoe vaker hij dat herhaalt, hoe meer hij het gevoel krijgt dat alles van hem afhangt en dat beangstigt hem. Hoe vaak moet hij nog herhalen dat hij gelooft? Ligt het leven van zijn vrouw in zijn handen? Dat is eng en hij raakt bijna in paniek, maar dat kan hij niet laten merken, want dat zou getuigen van ongeloof. Daarom moet hij zichzelf in zijn hoofd nog krachtiger voorhouden dat hij gelooft in een wonder.

'Hoe lang moet ik hiermee doorgaan?' vraagt hij zich af en voelt zijn hoop vervluchtigen. De vicieuze cirkel wordt doorbroken als de vrouwen stoppen.

'Hoe gaat het met u?' vragen ze en Esther glimlacht. 'Bedankt voor dit mooie moment,' zegt ze daarna zacht.

De dames glimlachen terug en vertrekken dan weer. 'Zullen we naar huis gaan?' zegt Esther. Wim draait de rolstoel en loopt met haar naar de uitgang. Hij